

или отрѣзвахъ раздробенитѣ отъ гюллета ржѣ и крака Най-послѣ, извършихме всичко, — или понѣ не пропуснахме нищо важно. Нощъ бѣше вѣче когато ние излѣзохме отъ болницата, и така ние си дойдохме у дома си. Отъ всичкото мое тѣло, азъ осѣщахъ само че ме [болятъ краката. За нищо не мислѣхъ, а въ ушитѣ ми гърмѣше оная юнашка пѣсня, която прѣди малко бѣхъ слушалъ и ме подбуждаше на игра. Слѣдъ това мислитѣ ми се обърнаха къмъ сѣщитѣ пѣвци. Какъ тия солдати, когато отиватъ на бой, могатъ така отъ сърдце да пѣятъ таквиесъ весели пѣсни! Или пакъ тѣ съвсѣмъ не мислятъ, че утрѣ вечеръ може мнозина отъ тѣхъ да бѣдѣтъ заспали вѣченъ сънъ. Человѣкъ, който не е участвувалъ въ бой, не може да разрѣши този любопитенъ психологически въпросъ.

— Какво осѣщате вне, когато отивате въ бой?
— питахъ азъ мнозина солдати.

— Отъ най-напрѣдъ, в-две, шомъ като отивашъ на Балканътъ, само ти се иска да видишъ какъвъ е тоя Балканъ; заради проклетитѣ Турци такожде си любопитенъ да ги видишъ. Е, дойдешъ и видишъ послѣ те испратятъ на позициитѣ, въ бой. Най-напрѣдъ ти се вижда страшно, а кзто посѣдишъ тамъ навикнешъ и само осѣщашъ омраза къмъ Турцитѣ; струва ти се, че ако го уловишъ, живъ ще го раскъсашъ съ зѣби. И само чакашъ да се покаже случай и да се сбиешъ съ тѣхъ. А вѣче като се заловишъ веднѣжъ, като дойде работата до штикъ, тогасъ ставашъ като пиянъ и толкосъ лошъ, та съвсѣмъ изгубвашъ мнлостъ, само си толкосъ зълъ щотъ нито болка осѣщашъ нито пакъ имашъ страхъ